

عنوان مقاله:

تحلیل ریشه های ادب پایداری فارسی در تاریخ و جغرافیای کشور ایران

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی علوم انسانی، اجتماعی و سبک زندگی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

صدیقه کریمی فارسی - ارشد ادبیات و زبان فارسی دانشگاه پیام نور شیراز آموزش محور

رقیه زاهدی - رشته زبان و ادبیات فارسی گرایش آموزش زبان فارسی دانشگاه پیام نور واحد تهران جنوب

سمیه علی محمدی - ادبیات فارسی گرایش کودک و نوجوان پژوهش محور دانشگاه پیام نور ورامین

خلاصه مقاله:

ادب پایداری، گونهای از ادبیات است که به مبارزه و پایداری مردمان در برابر هجوم دشمنان خارجی، ستمگران و مستبدان داخلی، جهل و خرافه و حتی شدايد و مشقات و بلايای همه گیر و عظیم طبیعی می پردازد. ادبیات پایداری فارسی، حضوری طولانی و وسیع در سنت ادبی مردمان ایرانیزاد داشته و همواره از ابزارهای بسیار کارای پایداری ایرانیان و مبارزه آنان در برابر بیگانگان و ستمگران و بانیان و مبلغان جهل و خرافه و ریا بوده است. دیرپایی و وسعت و غنای این ادبیات، ما را مجاب میسازد که آن را در پیوند با ویژگیهای ذاتی سرزمین و ملت ایران بدانیم و به سبب ذاتی و دائمی بودن این ویژگیهاست که نتیجه آنها نیز دارای حضوری دائمی و ذاتی در زندگانی ملت ایران شده است. در این مقاله با بازگشت به گذشته سرزمین و ملت ایران به جستجوی ویژگی هایی ثابت و دیرپا در حیات ایرانیان می پردازیم و با روش توصیفی و تحلیلی به بررسی تاثیرات آنها بر پیدایش و تکوین ادب پایداری پارسی می پردازیم. نتایج حاصل از این پژوهش نشان میدهد که چهار ویژگی ۱. نژاد؛ ۲. اندیشه و آیین؛ ۳. جغرافیا و ۴. نوع معیشت ایرانیان به سان چهار سبب کهن و ثابت برای پیدایش ادب پایداری پارسی، موجب پدید آمدن یکی از کهن ترین میراثهای ادب پایداری در جهان شده است، به گونهای که میتوان ادبیات را در ایران همزاد ادبیات پایداری دانست و از این حیث، ایرانیان را باید از پیشگامان دانست.

کلمات کلیدی:

ادب پایداری، زبان فارسی، ایران، هندوایرانی، هندواروپایی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1319249>

